

DÉLUTÁN

Híd – bridge

szöveg: Horváth Júlia Borbála, fotó: Sebestyén László

Kedves, kedves megjelentek, hogy mi is aktívan segítsük ez évi boldogulásukat, megnyitom soron következő angolnyelv-tanfolyamunkat. Kerületi lakosként önök harminckét óra ingyenes oktatásban részesülnek, a kurzus végén az eredményesen teljesítők emléklapot kapnak. Feltétel: az órák háromnegyed részén jelen kell lenni! – taps, éljenzés, tanulás indul. A szomszéd teremben a könnyebb megoldást preferálók – ász, király, dáma, bubi – is a szavakkal küzdenek; dummy whist melegen ajánlott. Az meg micsoda, csókolom a kisztihandját?

Ja, vagyis yes... – első lecke, első mondat, a korábbi rossz reflexeket és a múltból származó vagy nem oda illő nyelvi fordulatokat szíveskedjünk mellőzni. Maroknyi csapat elszánt tagjai néznek szembe a segédigék népes csoportjával, kik életük nagyobbik részében szünet nélkül hallgatták a megváltó leckét: Tanulj fiam... Munkanélküli, pályakezdő, hazatelepült, elmenni vágyó, örök újrakezdő itt megtalálja számítását, egy órácska portyázás idegen földön – mi lenne, ha... Mi lenne, ha végre folyékonyan beszélne angolul? – nézőpont kérdése, Mary Molnár (ejtsd: miller) közbevág: vagy madzsarul... – Az bizony csodás volna, sőt: very wonderful...

– pillanatnyi csend: *veri nélkül, please... – Sokat sejtetően összenéznek a tagok, Tomi szorosabbra húzza derekán a mackónadrág madzagját, és belevág: ez jó hely, nem úgy, mint a pénzes nyelvtanfolyamok, ahol lealázzák az embert a rossz ragozásért.*

A megértés azonban nem mentesít a szódolgozat alól. Ismerős érzés tör elő a múltból, gömnyedés a szűzlap fölött, sor- és sorsdöntő fejtörés következik tizenöt percen át. *Ugyan már... hamar vissza lehet szokni... – csakhogy minduntalan előre tülekednek a hétköznapi gondolatok; a to be or not to be... problémakör kiüti a négyes olvasmányból ismert Mr. Smith és családja kertgondozási szokásairól szóló passzust.*

Ábrándozva üldögélnek a felnőtt- nebulók, bámulnak kifelé a cseresznyevirágos tavaszba. *Sebaj, ennyivel is beljebb vagyunk... – a hátsó sor lelkesedéssel mesél a hétvégi telekélményekről: Ágika úgy metszi a fákat, mint egy felnőtt... – Ferenc büszkén kihúzza magát, de a mondatfordításból is; ugyan ki ismerne már a csoportból efféle speciális szavakat, végül tanári vezénylettel visszatérnek Smith- ékhez.*

A téma azonban nem hagyja nyugodni a társaságot. *A The man who planted trees... – című olvasmány lábba hozza a lakosságot, a fiatalabb korosztály azonban a nyelvkönyvek elavult tematikája elleni tiltakozásként az utcára vonulást fontolgatja.*

Strike, strike... – próbálkoznak forrófejű ifjak; *translate, translate...* – nyugtatnak higgadtfejű aggak. Nagyjából e két szélsőséges korosztálynak jut ideje a hétköznap délutánokat nyelvtanulással tölteni. *Szóval aggok lennének...* – a középső padsor szóvivője a szünetre időzíti bemutatkozását a szomszédos talponállóban. *Tudom, ciki a cigi, le kellene szokni, de mellé csakis kóla, ígérem, sőt: I promise...* – és összekacsint a fiatalsággal, akik a továbbiakban atyai meghívásra számítanak. De addig még sok a dolog, a jelenlévőknek meg kell hallgatniuk felvételtől Susie problémáit (az ötös lecke hanganyaga), aki az álmok és a valóság határait feszegeti, majd oxfordi angolsággal buzdítja a népet: *be yourself!*

Oké... – Irma néni és Pali bácsi pillanat alatt magukévá teszik a gondolatot, már épp a csizmát húznák lefelé, hogy amúgy westernesre véve a figurát, a pad tetején kényelemben helyezték a csülküket, amikor kicsengetnek. Már nem jut idő annak taglalására, hogy milyen is az a *you*, aki legyen *self*, a diskurzus a folyosón folytatódik; Yvett és Norbi végre összebújhatnak a nyelvvizsga-követelmények tartalmú körlevél fölött. A második óra is hamar elszáll, mint a... mint a... *bird... the early bird catches the worm...* – Lulu a fukszaihoz kap, Edu a bukszájához, tanár úr pedig továbbra is minden pillanatot megragad a csiszolatlan gyémántok fényesítésére.

A szertelen hátsó sor viszont minduntalan az üvegajtón túlra tekintget, ahonnan speciális vezényszavak szűrődnek át: *Open lead... play one... premium points... trick points... follow suit... east-west... yes/no trump...* – megindul a találgatás: *Tán egy párhuzamos csoport tartana órát? Esetleg politikai gyűlést?* – de nemigen jut idő találgatásra, mert Smithék éppen új házba költöznek, s további belelátást engedélyezve életükbe, a hitelfelvétel körülményeit kívánják megosztani a nagyérdemű tanulóközösséggel (hatos olvasmány). *Ejnye, hát agent férközött közénk?* – tekintget hátra támogatók után kutatva az örökké kételkedő középső sor, de a tanár úr fejlett diplomáciai érzékel nem enged teret konspirációnak, és kikezdetetlen magyarázattal lehűti a kedélyeket: *ez egy tíz évvel ezelőtt íródott tankönyv, muszáj valamiből tanítani...* – Egy emberként felsőhajt a banda, ennél rosszabb már csak a beszerveződsi lett volna, majd az egyéni élmények következnek; kulcsszavak: *kisebb, olcsóbb, lejjebb, távolabb* – már ami a saját lakhatási körülményeket illeti.

A külső hangok azonban nem tágítanak, újból és újból beférköznek a gondolatok közé, ezúttal közérthetőbb nyelven: *indító kijátszás... színre színt... kontra... mecszpont... passz...* – a nyelvtanulók ismét fellélegeznek, és a megfejtés új irányt vesz. Ágika és Ferenc szemébe különös fény köl-

tözik: megismerkedésük egy kártyaklubban történt, annak idején játékpартnerei voltak egymásnak, ami rövidesen szerelembe fordult. Velük már alig lehet bírni, minduntalan ez irányba fonják a társalgás fonálát, amihez csatlakoznak a többiek: *tanár úrnak van-e családja, és how many?* – a választ kimunkált nyelvtanisággal öröli évek óta, a lényeg mindenki számára érthető: négy gyerek, három válás, két infarktus és egy blöff. Csenedesednek a kedélyek, az első padsor megértőn bólogat, amikor pattogós koppantással nyílik az ajtó: *az egyik kanadai bridzs-játékosunknak nyelvi segítségre lenne szüksége, mi csak angolul... mondjuk úgy, beszélgetünk...*

Szóval bridge... – a tanfolyamosok együttérzésükről biztosítják a jövővényt, végül egyhangú szavazással a tanár urat jelölik segítségnyújtónak, aki ruganyos léptekkel átsiklik a másik világba: *no problem...* A teremben zöld posztóval bevont, négyyszögletes asztaloknál ülnek a játékosok, nyakkendő, kosztümös társaság, futólag felpillantanak a lapjaikból, majd ismerős-ismeretlen szavakkal bemondják a magukét: *old trick* (hatnál több ütés), amelynek elviseléséhez *dummy whist*, vagyis színlelt nyugalom szükséges. A tanár úr buzgón fordítaná ezt is, de megjelenik a kanadai, elegáns, galambszürke úr, mint ha csak a hetes olvasmányból lépett volna elő: *What's the problem?* – pár mondat után tisztázódik a helyzet (pénzváltási félreértés), végül kölcsönösen megegyeznek a veri nájsz kantriban, és mindenki mehet vissza az övéihez. Kifelé menet a tanár úr végigtekint a kedélyes társaságon, a bal négyes asztalnál Mr. Smithéket véli felfedezni, futólag odaint nekik, és ők széles mosollyal viszonzozzák a gesztust.

A nyelvcsoport tagjai közben szünetet rendeltek maguknak, és a folyosóról leskelődnek a kártyaterembe. *Máris hasznosíthatnánk a nyelvtanulást... vajon mennyit lehet havonta összeszedni vele?* – A tanár úr biztosítja a kérdézőket, hogy pénzt nem látott forogni a kártyabarlangban tett kirándulás alatt, sőt friss értesüléseit is megosztja velük: *a játékosok sem tudják, nyertek-e... a játékmester összesíti az eredményeket, és este az Interneten lehet értesülni róla, ki milyen helyezést ért el aznap... a dicsőség a lényeg...* – A hír hallatán szontyolodás lesz úrrá a tanulókon, egyesek hidat vélték épülni a boldogulatlanóság és a boldogulás között. Végül rendeződnek a sorok, a röpdolgozat ilyenformán a következő órára csúszott át; Tomi helye azonban üres maradt. ●

